

Az elragadtatás

Watchman Nee:

The King and the Kingdom of Heaven – A Study of Matthew [A Király és a Mennyek királysága – A Máté ev. elemzése] 285-303. old.

Máté evangéliuma 24. és 25. fejezetének megértéséhez elengedhetetlen, hogy az elragadtatás kérdésében világosan lássunk; ez ugyanis az egyik legfontosabb téma ebben az utolsó órában, és sokan sajnos komolyan félreértik.

Az „elragadtatás” szó ugyanaz, mint amit a János 14,1-3-ban találunk, ahol azt mondja, „magamhoz veszlek titeket”. Nem arról van szó, hogy az ember „fölküzdí” magát a mennybe, hanem hogy az Úr fölvesz minket Magához. Az „elragadtatás” szó azt fejezi ki, hogy az Úr magához ragad minket hamarosan, amikor eljön.

A hívők között különféle nézetek terjedtek el az elragadtatásról. Egyesek szerint (1) az üdvösséget nyert hívők egésze el fog ragadtatni a nagy nyomorúság kezdete előtt, mások úgy gondolják (2), hogy az üdvösséget nyert hívők egészének át kell mennie a nagy nyomorúságon, míg megint mások úgy tartják (3), hogy az üdvösséget nyertek egy része a nagy nyomorúság előtt, másik része pedig a nagy nyomorúság után fog elragadtatni. Ez a három legjellemzőbb értelmezési iskola e tárgyban; de pusztán azért, mert valamelyik különbözik attól, amit mi helyesnek tartunk, még nem vagyunk feljogosítva, hogy az eltérő nézetet eretnekségnek bélyegezzük. Helytelen pusztán emiatt elutasítani valakivel a közösséget.

Jól ismert neveket találunk mindhárom irányzat képviselői között. Az első említett értelmezési iskolához megemlíthetjük pl. a következőket: J.N. Darby, William Kelly (C.H. Spurgeon egyszer azt mondta, Kelly akkora koponya, mint a világegyetem), R.A. Torrey (aki később a nagy nyomorúság utáni elragadtatásra változtatta a nézetét), Phillips Brooks, James Gray, Arno C. Gaebelein, J. A. Seiss, C. I. Scofield stb.

A második irányzathoz tartozik pl. Müller György (aki először a nagy nyomorúság előtti elragadtatásban hitt), a bostoni A. J. Gordon, A. B. Simpson, W. J. Erdman, W. G. Moorehead, a kanadai Henry Frost, James Wright, Benjamin Newton stb.

A harmadik értelmezési irányzat ismertebb nevei pedig pl. Hudson Taylor, Robert Chapman, Robert Govett (Spurgeon úgy méltatta írásait, mint amelyek világossága egy évszázaddal megelőzi korát, és tiszta arany), G. H. Pember, D. M. Panton („a próféciák fejedelme”) és mások.

Egyik értelmezési iskola sem hagyhatja teljesen figyelmen kívül a másik kettőt, mégis csak az egyik helyes. Vizsgáljuk meg ezért tisztességgel, a bíró és nem az ügyvéd hozzáállásával.

I. A következő bekezdésekben az első értelmezési iskola – azaz a nagy nyomorúság *előtti* elragadtatás – szószólóinak érveit ismertetjük.

A. Azt mondják, hogy az 1Thesszalonika 1,10-ben az „eljövendő harag” a nagy nyomorúságot jelenti. Szintén az 1Thessz 5,9-ben, ott, hogy „nem haragra rendelt minket az Isten”, a „harag” szintén a nagy nyomorúságra utal.

Hadd mondjam el azonban, hogy a harag ilyen jellegű értelmezése, vagyis a nagy nyomorúságra való vonatkoztatása helytelen. Hiszen honnan tudhatjuk, hogy ez a harag csakis a nagy

nyomorúságban lévő haragot jelentheti? De még ha el is fogadnánk, hogy így van, akkor is észszerűtlen lenne a „harag” szó ilyen értelmezése, hiszen a nagy nyomorúság egyfelől Istennek a hitetlenekre lesújtó büntetése és haragja, másfelől pedig a Sátánnak a hívőkre zúduló támadása és haragja. Amikor a hívőket a Sátán megtámadja, azok belépnek a nagy nyomorúság megtapasztalásába, de nem kerülnek Isten haragja alá.

B. Jeremiás 30,6-7. „Nyomorúság ideje az Jákóbra.” – A nagy nyomorúság csak a zsidókat érinti, nem a pogányokat vagy a gyülekezetet. Mivel a gyülekezet nem egyenlő a zsidókkal, ezért mi nem fogunk átmenni a nagy nyomorúságon. Lásd a Dániel 12,1-et is.

Ha összesen csak ez a két igeszakasz beszélne az egész Bibliában a nagy nyomorúságról, akkor az valóban kizárólag a zsidókat érintené. De más szakaszokat is elolvashatunk, például a Jelenések 3-at, mely a „megpróbáltatás órájáról” beszél, „mely el fog jönni az egész világra, hogy megpróbálja azokat, kik a földön laknak” (10. vers). Jeremiás és Dániel próféciai a zsidókra irányulnak, ezért a „Jákób” és a „te néped” kifejezések használata teljesen logikus.

C. Jelenések 4,1-4. Az első értelmezési iskola igemagyarázói úgy tartják, hogy a Jelenések 2 és 3 a gyülekezet korszakát írja le; a 4,1 a gyülekezet elragadtatására vonatkozik; a 4,4 (a 24 vénnel) az elragadtatás után megdicsőült gyülekezetet jelképezi; az 5. és 6. fejezet pedig a nagy nyomorúság kezdetére utal.

A 4,1 azonban nem az egész gyülekezetnek szól, hanem egyedül Jánosnak. A „jőjj fel ide” megvalósult János megtapasztalásában Pátmosz szigetén – különben azt, ami Fülöppel történt a Csel 8,29-ben, szintén úgy lehetne érteni, mint ami az egész gyülekezet elragadtatását jelentené.

Ami a 24 vént illeti, a következő okokból nem lehet a megdicsőült gyülekezetet jelképeknek tekinteni őket:

(1) A 24 nem a gyülekezet száma; mert az csak a hét vagy a hét többszöröse lehet, mint pl. az ázsiabeli hét gyülekezet.

(2) Az Igében sehol nem jelképezik „vének” a gyülekezetet. Vannak vének a gyülekezetben és a zsidók között is, de nem minden hívő vén. Isten megteremtette először az angyalokat, majd kiválasztotta a zsidókat, és végül kegyelmet adott a gyülekezetnek. Miképp viselhetné a gyülekezet a „vén” titulust?

(3) A Jelenések 4 és 5-ben megtudjuk, hogy a vének trónszékeken ülnek, fejükön aranykoronával, miközben Krisztus közöttük áll. Részesülhet-e a gyülekezet dicsőségben azelőtt, hogy Krisztus megdicsőíttetne? A trónszékek és a koronák az uralkodás jelképei.

(4) A vének fehér ruhában vannak. Egyesek szerint ezek a ruhák Krisztusról beszélnek, aki a mi igazságosságunk, mivel az Ő vére fehérre mosta a ruhákat. De az Igében sehol nincs említés arról, hogy a vének ruháját megmosta volna a vér. A *mi* ruhánkat szükséges vérrel megmosni, mert mi vétkeztünk; de a 24 vén nem vétkezett soha.

(5) A vének nem tapasztalták meg a megváltást. A 4. fejezetben megfigyelhetjük, hogy a teremtés énekét éneklük. Az 5. fejezetben pedig azt látjuk, hogy ugyan a megváltás énekét éneklük, de nem saját magukról, hanem az emberekről, akik meg lettek vásárolva a Bárány vérén [10. vers: „véred árán megvásároltál az Istennek minden törzsből és minden nyelvből és népből és nemzetből” – Vida ford.]. „És tetted őket...” (10. vers) – Az „őket” itt a gyülekezetre vonatkozik. Ha úgy lenne, hogy itt a gyülekezet énekel, akkor így mondaná-e, hogy „őket”?

(6) A Jelenések 4 a világegyetemmel foglalkozik, nem pedig a gyülekezettel, a nemzetekkel vagy a zsidókkal. Ezért azt mondhatjuk, hogy ezek a világegyetem vénei. A gyülekezet nem véne a világegyetemnek.

(7) Jelenések 5,8. A gyülekezet nem hozhatja oda az emberek imádságait Istenhez.

(8) Jelenések 7,13. Ha János szintén a gyülekezetet képviseli, akkor itt a gyülekezet kérdezne a gyülekezettől.

(9) János a vének egyikét „uram”-nak nevezi (7,14), és ezzel arra utal, hogy a véneknél alacsonyabb helyzetű. Ha a 24 vén a gyülekezetet képviselné, akkor János, aki az elsők között van a gyülekezetben, a vének véne kellene, hogy legyen.

(10) A 24-es számot szó szerint kell vennünk, nem szimbolikusan. Mivel az egyik vén beszél Jánossal, hogyan volna lehetséges, hogy a gyülekezet egyhuszonegyed része beszél vele? Itt pontos számról van szó, ezért a vének száma is pontosan ennyi. Ezek a vének mind a huszonnégyen azok az arkangyalok, akik a világegyetemet uralják. Még a Sátán fennhatósága alatt, az ő birodalmában is vannak fejedelemségek és hatalmasságok.

D. 1Thesszalónika 4,16-17. Ezek a versek vajon nem az elragadtatásról beszélnek? Nyilvánvalóan de, csak hogy nem pontosítják, mikor. Az elragadtatás *tényével* foglalkoznak, nem pedig az *idejével*. Ezért tehát nem használhatjuk a nagy nyomorúság előtti elragadtatás bizonyítására.

E. 1Korinthus 15,50-52. Akár élő, akár holt, mindenki el fog ragadtatni. De ez ismét az elragadtatás tényét tárja elénk anélkül, hogy meghatározná annak időrendjét, amiből a nagy nyomorúság előtti elragadtatásra lehetne következtetni. Épp ellenkezőleg, ezeket a verseket a nagy nyomorúság utáni elragadtatás bizonyítására lehet fölhasználni. „Az utolsó harsonaszóra” – amire ez a kifejezés utal, megegyezik a Jelenések 11,15-ben idézett hetedik harsonával. Egyesek azzal az elmélettel álltak elő, hogy a római szokás szerint a harsonákat háromszor fújták meg. A Szent Szellem azonban nem a római jog szerint jár el.

F. Lukács 21,36. Az Úr nyomatékosan megígéri, hogy a gyülekezet megmenekülhet a nagy nyomorúságtól, és „az Emberfia színe elé állíttat[ik]” – ez kétségkívül az elragadtatásra vonatkozik. Van ennek ugyanakkor egy feltétele. Nem mindenki számára lehetséges ez, aki pusztán újonnan született, hanem csak azon újonnan születettek számára, akik vigyáznak és imádkoznak. „Hogy méltókká tétessetek arra” – ha vigyázunk és imádkozunk, méltókká lehetünk. Ezért adatik azoknak az ígéret, akik megteszik ezeket. Az egész gyülekezetben vajon mindenki vigyáz és imádkozik? Figyeljünk oda erre!

G. Jelenések 3,10. Ezt tartják a legerőteljesebb érvek, holott ehhez az ígérethez is feltétel kötődik. Nem használható ezért annak bizonyítására, hogy az egész gyülekezet elragadtatására a nagy nyomorúság előtt fog sor kerülni. Mit jelent vajon ez: „az én béketűrésem ígéje” (Káldi)? Ma az emberek szidalmazták és átkozták az Urat, de Ő nem bünteti meg őket, és nem sújt le rájuk villámmal és mennydörgéssel. Ilyen Krisztus béketűrése ebben a korszakban. Ma mi is együtt tűrünk Krisztussal. Nem fejtünk ki ellenállást. De vajon minden keresztény megtartja ily módon az Ő béketűrését? Ha igen, akkor valóban az egész gyülekezet elragadtatna. Ha ezt a verset különbségtétel nélkül fel lehet használni az egész egyház elragadtatásának bizonyítására a nagy nyomorúság előtt, akkor ugyanilyen joggal meg lehetne feledkezni arról a feltételről, hogy „aki hisz őbenne” (Jn 3,16), és lehetne tévesen azt állítani, hogy mindenki üdvözül.

Továbbá, az Úr ígérete itt a filadelfiai gyülekezetnek szól, nem pedig az egész gyülekezetnek. Ha a filadelfiai gyülekezet az egész gyülekezetet képviselheti, akkor megállapíthatnánk, hogy az egész

gyülekezet el fog ragadtatni a nagy nyomorúság előtt. De akkoriban ez a hét gyülekezet valóban létezett Kis-Ázsiában, és az Úr ígérete ezek közül csak az egyiknek adatott. Továbbá a filadelfiai gyülekezet azért nem képviselheti a teljes gyülekezetet, mert akkor a többi említett gyülekezet győztesei nem ragadtatnának el.

II. Ennek az első értelmezési irányzatnak tehát nem csak igei bizonyítéka nincs, de érvei jelentős részét is pusztán feltételezésekre alapozza. Egy olyan súlyos kérdést, mint az elragadtatás, bizonyosan nem szabad pusztán feltételezések alapján eldönteni. Ez az értelmezés tehát a következőket feltételezi:

A. A Jelenések 1-3 beszél a gyülekezetről. A 3. fejezet után a gyülekezetről már nem esik szó, így a 4. és a következő fejezetek idejére már el kellett, hogy ragadtasson (a királyság korában minden igazság és fenség lesz; nem lesz szükség Krisztus béketűrésére). Ha az 1-3. fejezetek erre a korszakra vonatkoznak, akkor a 4-19. fejezetek a nagy nyomorúság idejét jelentik, amelyben az egyháznak nincs része. Ezt a fajta érvelést a hallgatásból levezetett érvnek nevezik.

Nem mondhatjuk ugyanakkor azt sem, hogy a 4-től a 19. fejezetig sehol ne említene a gyülekezetet az ige. Még ha magát a „gyülekezet” szót nem is használja, a számos más használt kifejezés ráillik a gyülekezetre, például az, hogy „véred árán megvásároltál az Istennek minden törzsből és minden nyelvből és népből és nemzetből” (5,10, Vida), „a szentek” (17,6), és „a seregek, melyek a mennyben vannak” (19,14, angolból). A „gyülekezet” szót kétségkívül nem használja, de ki mondhatná, hogy azok, akiket a fenti példák említenek, ne tartoznának a gyülekezethez?

Továbbá azokat, „amiknek meg kell lenni hamar” (ideértve a nagy nyomorúságot is) az „ő szolgálainak” mutatja meg (22,6), és „ezekről” (ideértve a nagy nyomorúságot is) bizonyosságot tesznek „a gyülekezeteknek” (22,16). Ezek nem lennének megírva, ha nem vonatkoznának a gyülekezetre és a hívőkre.

B. A gyülekezet elragadtatása után még nagyon sokan fognak üdvözülni a földön. Ezek lennének majd azok a szentek, akik a nagy nyomorúságból jönnek (lásd Jel 7,9-17). Ők a nagy nyomorúság alatt jutottak üdvösségre. Az első iskola ilyenfajta feltevéseinek van egy gyenge pontja, amelyet hirdetőinek fel kell ismerniük, különben elméletüket nem tudják kerek egészévé összeállítani.

Értsük meg ugyanis, hogy a „nagy sokaság, melyet megszámlálni senki sem tudott” (7,9) meg kell, hogy haladja a 200 milliót („két tízezerszer tízezer”), amely a legnagyobb pontosan megnevezett szám a Jelenések könyvében (9,16). Ha a világ népességét ma körülbelül kétmilliárdnak vesszük [az 1930-as évek elején; 1976-ban ez kb. 4,3 milliárd – az angol fordító megj.], még mindig 1,5 milliárd maradna, miután a negyedét megölték (Jel 6,8). Egy ekkora, megszámlálhatatlan sokaság, aki a Jelenések 7-ben említett „nagy nyomorúságból jön”, tehát csakis azokra a győzedelmes szentekre utalhat, akik abból a nagy nyomorúságból jönnek, amelyet az egyháztörténelem húsz évszázada alatt az összes hívő átélt.

C. A nagy nyomorúság előtt a Szent Szellem visszavonul a mennybe. Mivel a gyülekezet és a Szent Szellem egymással szorosan összefügg, észszerűnek tűnik, hogy az egész gyülekezet is elragadtatik a nagy nyomorúság előtt. Ennek a feltételezésnek az alapját a 2Thesszalónika 2,6-7 adja, ahol az „aki most még visszatartja” kifejezést a Szent Szellemre vonatkoztatják.

Azonban az, „aki most még visszatartja” nem lehet a Szent Szellem, hiszen a következő mondatban használt „csak míg eltételezik az útból” kifejezés nem megfelelő megfogalmazás, ha a Szent Szellemről beszélünk. A Szentháromság harmadik Személyének számos különböző neve van, mint pl. a Szellem, a dicsőség Szelleme, a kijelentés Szelleme stb.; és a „Szellem” szó rendszerint szerepel benne – és habár egyetlen esetben a „Vigasztaló” szó önmagában áll, de az utána következő mondatból („az igazság

Szelleme”) egyértelmű, hogy ez világosan a Szent Szellemre utal (János 14,16-17). Az Ige sehol nem mondja a Szent Szellemre, hogy „az, aki visszatart”; továbbá hogyan lehet a Szent Szellemre azt mondani, hogy „eltételek az útból”? Valamint hol mond olyat a Biblia, hogy a Szent Szellem eltávozik a nagy nyomorúság idején? És hogyan lehetnének ott a nagy nyomorúság alatti megtérők, akikről szó van, ha a Szent Szellem nincs jelen? Hiszen a Szent Szellem nélkül senki sem jut üdvösségre. Aki a Szellemtől született, szellem az.

Sőt, a Jelenések 5-ből világosan látszik, hogy a Szent Szellem jelen van a nagy nyomorúság alatt: „és hét szeme van, ami az Istennek hét Szelleme, mely el van küldve az egész földre” (6. vers). A nagy nyomorúság ideje a kései eső ideje (lásd Csel 2,15-21; Jóel 2,28-31). Jóel próféciája nem teljesedett be maradéktalanul a pünkösdi napján; hiszen azon a napon nem voltak „jelek az égen és a földön; vér, tűz és füstoszlopok”, és a nap sem változott „sötétséggé és a hold vérré” (Jóel 2,30-31). Mindez az öt csoda be fog teljesedni a nagy nyomorúság ideje táján: vér (első trombitaszó), tűz (első és második trombitaszó), füst (ötödik trombitaszó), nap és hold (hatodik pecsét). A pünkösdi csak kicsinyített mása, csak előíze ezeknek. Péter nem mondja azt, hogy „beteljesedett”, pusztán megállapítja, hogy „ez az” (Csel 2,16). Ami azt illeti, a Szent Szellemnek még nagyobb munkája lesz a nagy nyomorúság idején. Ha a Szent Szellem nem volna jelen, miképp bírnák a szentek elviselni a nagy nyomorúságot?

D. A négy evangélium tanítványai zsidók. Nekik, azaz a zsidóknak mondja az Úr, hogy vigyázzanak és imádkozzanak. Mivel mi, keresztények egyébként is elragadtatunk, nincs szükség minket a vigyázásra és az imádkozásra figyelmeztetni. Nekünk az apostoli levelek szólnak.

A tanítványok azonban keresztények, és ők is a gyülekezet részei. Nem nevezi-e keresztényeknek a tanítványokat az Ige (Csel 11,26; vö. Mt 28,19)?

E. Ennek az első értelmezési iskolának a szószólói a négy evangéliumot és a Cselekedetek könyve nagy részét úgy tekintik, hogy azt nem a pogány származású hívőknek írták. C. I. Scofield például kitarthatott amellett, hogy a hegyi beszéd kizárólag a zsidóknak szól.

Megfeledekzenek azonban a Máté 28,20 („tanítván őket, hogy megtartsanak mindent, amit én parancsoltam nektek”), és a János 14,26 ígéről („és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek”). Az irányzat hívei minden tanításukat Pál apostol szavaira alapozzák, pedig szem előtt kellene tartaniuk, amit Pál maga mondott a Kolossé 3-ban: „Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon” (16. vers).

F. „És prédikáltatik a Királyságnak ez az evangéliuma az egész világon (...). És akkor jön el a vég” (Mt 24,14). Állításuk szerint a királyság evangéliuma különbözik a kegyelem evangéliumától, a királyság evangéliuma pedig csak abban az időszakban hirdettetik, amikor az Úr a földön járt, valamint közvetlenül a nagy nyomorúság előtt. Mivel mi a kegyelem evangéliuma által üdvözlünk, álláspontjuk szerint az elragadtatásunk előtt nem a kegyelem evangéliumának szükséges hirdettetnie az egész világon. Tehát a királyság evangéliuma csak tíz-húsz évvel a nyomorúság előtt prédikáltatik ismét.

A királyság evangéliuma azonban Isten királyságának az evangéliuma, a kegyelem evangéliuma pedig az Isten kegyelmének az evangéliuma. A Csel 20,24-35 szerint a 24. versben említett „Isten kegyelmének evangéliuma” nem más, mint a 25. versben említett „királyság” hirdetése. Figyeljük meg azt is, hogy a Csel 1-ben az Úr a feltámadása után „az Isten királyságára vonatkozó dolgokról” beszélt velük (3. vers).

G. Krisztus földi munkálkodását úgy tekintik, hogy az a körülmetéltekre irányuló szolgálat beteljesítése volt, amelynek határozottan zsidó jellege van; ezért mindaz, amit az Úr Jézus az evangéliumokban parancsol, az nem nekünk, keresztényeknek, hanem a zsidóknak szól.

Válaszképpen erre hadd mondjam el, hogy a kegyelem korszaka is Krisztussal kezdődik. Olvassuk el a következő szakaszokat: (1) Máté 11,13-14 és Lukács 16,16 – ahol az a kifejezés Lukácsnál, hogy „attól fogva” azt jelenti, Krisztus idejétől kezdve; (2) Csel 10,36-37 és 13,25-27 – ahol „az üdvösségnek ez a beszéde” (13,26) Bemérintő János idejétől kezdve hirdettetik; (3) Márk 1,1-15 és János 1,1-15 – ahonnan megtudjuk, hogy „Jézus Krisztus evangéliuma” (Márk 1,1) Bemérintő Jánossal kezdődik; (4) Lukács 4,17-21 – mely versek a kegyelem evangéliumát írják le többféleképpen, és a szakasz az Úr Jézus következő feljegyzett szavaival végződik: „Ma teljesedett be ez az Írás” (21. vers); (5) János 4,23 – ahol az a kifejezés, hogy „és az most van” arra utal, hogy a kegyelem korszaka alatt azok, akik Istent imádják, szellemben és igazságban imádják Őt (míg a törvény korszaka alatt az ember hústestben és az előírt szertartások alapján közeledhetett Istenhez); és (6) János 5,24-25 – ahonnan megtudjuk, hogy ami az „és az most van” kifejezésbe tartozik, az a kegyelem evangéliuma.

III. A Bibliában elegendő bizonyítékot találunk arra, hogy a gyülekezet átmegy a nagy nyomorúságon. Néhány ilyen bizonyíték a következő:

A. 2Thesszalónika 2,1-9. Olvassuk el ezt a szakaszt nagyon gondosan. Az 1. vers adja meg a szakasz témáját – azaz Krisztus eljövételét és az elragadtatást. Mivel az elragadtatás, melyről itt szó van, a levegőégbé való összegyűjtést jelent, ez máris ad némi támpontot, hogy a nyomorúság után kerül rá sor. A 2. versben a „szellem” szó egy másik szellemet jelöl, nem a Szent Szellemet; a „beszéd” az szóbeszéd; a „nekünk” az Pálra, Szilvánuszra és Timóteusra vonatkozik; „az Úr napja” pedig a Krisztus eljövételének és az elragadtatásnak a napja. Azokban az időkben voltak olyanok, akik eltévelyítették a thesszalónikai hívőket, mondván, az Úr napja már eljött, őket pedig hátrahagyták. A 3. vers azonban azt mutatja, hogy ez a nap nem érkezik el a következő két jel beteljesedése előtt: (1) hogy az elragadtatás előtt megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia, aki az Antikrisztus; és (2) hogy először a hittől való elszakadás következik be, vagyis az aposztázia. Mikor jelenik meg a bűn embere? Nyilvánvalóan a nagy nyomorúság idején. Tehát az elragadtatás ezután a nyomorúság után lesz. Legalább a gyülekezet egy részének át kell mennie a nagy nyomorúságon.

B. 1Korinthus 15,50-55; 1Thesszalónika 4,16-17. Az első szakasz a feltámadással és az elváltozással foglalkozik; a második a feltámadással és az elragadtatással. Ezek párhuzamos szakaszok. Minden bibliatanulmányozó egyetért abban, hogy a két szakaszban szereplő eseményekre azonos időpontban kerül sor. Van-e bármilyen utalás arra, hogy mikor fognak mindezek megtörténni? Igen, van. „Az utolsó harsonaszóra” azt jelzi, hogy a nyomorúság után vagyunk. Az első értelmezési iskola kitart amellett, hogy az utolsó harsona a nyomorúság előtt szólal meg, de egyetlen igeverset sem tudnak felhozni e nézet alátámasztására. Az utolsó harsona a nyomorúság után szólal meg; ez a Jelenések könyvében említett hét harsona közül az utolsó. Mennyire lehetetlen volna, ha azután, hogy az *utolsó* harsona is megszólalt, még mindig következne hét másik! Ez olyan lenne, mintha valakinek megszületett volna az *utolsó* fia, és utána még hét másik fia is születne.

Egyesek úgy érvelnek, hogy ez a „harsona” itt a gyülekezet harsonája és nem a nyomorúságé. No, de hol olvasunk bárhol az Igében a gyülekezet *első* harsonájáról? Mások azt mondják, Pál pusztán a római katonák szokásából meríti, hogy amikor az utolsó harsonát is megfújják, az egész sereg elmasírozik. A Szentírás azonban nem vette át ezt a római katonai gyakorlatot. Ez a „harsona” az Isten harsonája, nem a gyülekezeté. Kétségkívül ez a legutolsó a Jelenések könyvében említett hét harsona

közül. Továbbá, a Jelenések 10,7 szerint pedig a hetedik harsonaszókor teljeseedik be Isten titka – ez a titok pedig a gyülekezet.

C. További bizonyítékok a következők:

(1) Máté 24,3; 13,40; 28,20: „a világ vége” – A „világ” szó a görögben *aión*, ami „korszak”-ot jelent – azaz ennek a korszaknak a végét. Időrendileg nézve a nagy nyomorúság erre a mostani korszakra esik. Ha az elragadtatásra a nyomorúság előtt kerül sor, akkor egy három és fél éves rés keletkezik.

(2) 1Korinthus 15,25; vö. Csel 2,35: „amíg minden ellenségét lába alá nem veti” – Erre pedig a nyomorúság után kerül sor.

(3) 1Timótheus 6,14: „tartsd meg e parancsolatot szeplőtlenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig.” – Az Úr Jézus megjelenése a nyomorúság után fog bekövetkezni. Ha már a nyomorúság előtt eljönne a levegőégbe, lenne vajon szükség a várakozásra, vigyázásra és a parancsolat megtartására?

IV. Bár vannak ugyan bizonyítékok a Bibliában a hívők nyomorúság utáni elragadtatására, ez még mindig nem jelenti azt, hogy az összes hívő a nyomorúság után ragadtatik el. Ezért ennek a második értelmezési irányzatnak is megvannak a maga hibái. A Biblia ugyanis világosan megmondja, hogy egyes hívők a nyomorúság előtt ragadtatnak el. Következzék néhány érv e nézet alátámasztására.

A. Ha az összes hívő a nyomorúság után ragadtatna el, ismét csak nem kellene vigyáznunk, várnunk és készen állnunk. Tudva, hogy az Úr úgysem jön vissza a három és fél éves időszak vége előtt, három évig, öt hónapig és huszonkilenc napig úgy élhetnénk, ahogy akarunk. Az ilyen elgondolás azonban az Ige legalapvetőbb elveivel ellentétes.

B. Ha mi, hívők *mindannyian* a nagy nyomorúság után ragadtatnánk el, akkor a várakozásunk nem Krisztusra, hanem az Antikrisztusra irányulna, hiszen ez utóbbinak előbb kell eljönnie.

C. A gyülekezet elveszítené a reménységét – „várván a boldog reménységet, és a nagy Isten és a mi megtartó Jézus Krisztusunk dicsőségének megjelenését” (Titusz 2,13) – hiszen ebbe a reménységbe beletartozik a nyomorúságtól való megmenekülés is.

D. A második értelmezési iskola nem fogadja el a titkos elragadtatás eszméjét; követői azonban megfeledkeznek az ígéről: „És íme, eljövök mint a tolvaj” (Jel 16,15). A tolvaj titokban jön, sosem kürtöltet maga előtt, és mindig a legértékesebbet lopja el.

E. Ez a második irányzat a tizenkét tanítványt egyszerűen kereszténynek tekinti, szöges ellentétben az első irányzattal, mely egyszerűen zsidónak tekinti a tizenkettőt. Valójában ez a tizenkét tanítvány keresztény is és a zsidó maradék képviselője is. A Máté 10,5-6-ban és a 23,3-ban például azt látjuk, hogy mind zsidó származású, ami így a keresztényekre nem vonatkoztatható.

F. A második értelmezési irányzat hibája, hogy nem különbözteti meg egymástól az elragadtatást és az Úr megjelenését. Különbség van aközött, hogy Krisztus eljön szentjeiért és hogy Krisztus eljön szentjeivel. A Júdásnál szereplő Énók jövendölése arra az eseményre mutat, amikor az Úr eljön „tízezernyi szentjével” (lásd Júdás 14-15), amikor lába az Olajfák hegyét érinti. Csakúgy, mint a Jelenések próféciája: „Íme eljön felhőkkel, és meglátja őt minden szem, azok is, akik őt átszegezték, és sír felette a földnek minden nemzetsége. Igen. Ámen!” (1,7). A történeti szemléletet követve a második értelmezési iskola a Jelenések könyve 17. fejezetig terjedő részét már beteljesedettnek tekinti, és csak a 17. fejezettől kezdődő rész beteljesedését várja. (Ez pontosan ellentétes az első értelmezési iskola által vallott futurisztikus szemlélettel, amely csak az 1-3. fejezetet tekinti már beteljesedettnek, a többit pedig még hátralevőnek.) Ha a Jelenések könyve főként csak a múltbeli

dolgokról írta, az átlagos hívő hogyan érthetné meg valaha is? Történésekre és magasan képzett emberekre lenne szükség ahhoz, hogy fölfoghassuk! Ráadásul ez már nem is lenne „jelenések”, tehát az elkövetkező dolgokról szóló kinyilatkoztatás sem!

V. Amint azt megláthattuk, az első értelmezési irányzatnak nincs igei alátámasztása, míg a másodiknak, bár sok bizonyítékkal rendelkezik, számos tévedése is van. Mit tanít tehát valójában a Biblia? Nézzük meg a következő megállapításokat.

A. Jelenések 3,10: „A megpróbáltatás órájában, mely el fog jönni az egész világra” – ez a nagy nyomorúság. Ez a vers azt mondja, hogy az emberek egy bizonyos csoportja megmenekülhet a nagy nyomorúságtól: azok, akik megtartják Krisztus béketűrése ígését. Ez rögvest megdőnti a második értelmezési irányzat érveit, csakúgy, mint az elsőét. Habár Filadelfia az igaz gyülekezetet képviseli a kegyelem korszakában, mégis csak egy az akkori hét ázsiai helyi gyülekezet közül. Ez azt mutatja, lehet, hogy az emberek viszonylag csekély száma (egyhetede) ragadtatik el a nyomorúság előtt. Továbbá, a nyomorúság előtti elragadtatás nem pusztán azon alapszik, hogy Isten gyermekeiként újjászülettünk-e, hanem valami más feltétele van: megtartottuk-e Krisztus béketűrésének ígését. Vajon ma minden hívő megtartja Krisztus béketűrésének ígését? Nyilvánvalóan nem. Ezért világos, hogy nem az összes hívő fog elragadtatni a nyomorúság előtt.

A második irányzat ugyanakkor azt mondja, hogy ez az igeszakasz nem a nyomorúság előtti elragadtatásra utal, hanem a megőrzésről beszél – hogy Isten biztos kézzel „meg fogja őrizni” őket a nagy nyomorúság alatt; ugyanúgy, mint például amikor az egész ház lángra kap, de egyik szoba érintetlen marad; vagy amikor Egyiptom országát csapás érte, de Gósen földjét, ahol Izrael fiai laktak, elkerülte (lásd 2Móz 9,26; 10,23). Ez a magyarázat azonban téves, mert (1) a „megőrzés”, amiről itt szó van, nem a valamiben, hanem a valamitől való megőrzést jelent. A görög szövegben a „megőriz” után az *ek* szócska áll, ami azt jelenti, -ból, -ből, -tól, -től (mint az *ekklészia* szónál, amely „kihívottakat” jelent). Itt tehát az *ek* a nyomorúságból való kimentést jelenti. És (2) „Mivel megőrizted béketűrésem ígését, én is megőrizlek téged a megpróbáltatás órájától” (3,10a, Káldi) – mint láttuk, a megpróbáltatás, mely az egész földre eljön, a nagy nyomorúság; de vegyük észre, hogy itt nem a *megpróbáltatástól* való megőrzésről, hanem a *megpróbáltatás órájától* való megőrzésről van szó. Azért, hogy a megpróbáltatás órájától Isten megőrizhessen bennünket, el kell hagynunk e világot. Isten csak kétféleképpen teheti ezt meg velünk: halál vagy elragadtatás által. És ezért az élők egy része a nyomorúság előtt elragadtatik.

B. A Lukács 21,36 szintén azt bizonyítja, hogy nem az egész gyülekezet, hanem csak egy része fog elragadtatni a nyomorúság előtt. A Lukács 21 és a Máté 24 elég hasonló, azzal a különbséggel, hogy Máté erőteljesebben hangsúlyozza Krisztus eljövételét és a nyomorúságot, míg Lukács inkább Jeruzsálem lerombolását és a nyomorúságot helyezi a középpontba. Ezért született a híres kérdés Máténál (24,3), azonkívül Máté beszámolójában több példázat szerepel, mint Lukácséban. Krisztus után 70-ben Jeruzsálem szörnyű pusztulást szenvedett, és a végén nagy nyomorúságon fog keresztülmenni. Lukács feljegyzését a következő címszavakba foglalhatjuk: 21,8-9 – a véget megelőző események; 10-19 – a hívőket szenvedés éri; 20-28 – milyen lesz Jeruzsálem lerombolása (a 28. vers arra látszik utalni, hogy a szentek mind átmennek a nyomorúságon); 29-33 – példázat, mely szavatolja az eljövendő dolgok bizonyosságát; és 34-36 – e szakasz nélkül arra lehetne következtetni, hogy az összes hívő biztosan a nyomorúság után fog elragadtatni, a 34. vers azonban a korábbiaktól eltérő hangnemet üt meg; a 35. vers azt mutatja, hogy a korábban említett dolgok az egész lakott világra

vonatkoznak, a 36. versből pedig a nagy nyomorúság elől való menekülés feltétele derül ki – ami az, hogy imádkozunk és vigyázunk.

Hogyan menekülhetnek ki a hívők mindezekből az eljövendő dolgokból, és állhatnak meg az Emberfia előtt? Természetesen úgy, hogy elragadtatnak. A halál nem jelent áldást, nem imádkozunk érte és nem várjuk a halált. Az elragadtatás itteni feltétele, hogy vigyázunk és imádkozunk. Ezért lehetséges, hogy itt nem az összes újonnan született hívő fog elragadtatni. Mindig imádkozzatok. Miért imádkozunk? Imádkoztatok, hogy kimenekedhesetek mindazokból, amelyek eljövendők. „Hogy el tudjátok kerülni” (Rev. Károli), (vagy „hogyméltókká tétessetek” – Kecskeméthy, ill. „Így lesztek méltók” – Békés-Dalos). Ez tehát nem a kegyelemtől függ, hanem attól, hogy méltó-e rá valaki. Mit jelent méltónak lenni? Isten nem vihet minket oda, ahová mi nem vágyunk menni. Egyesek unalmas helynek gondolják a mennyet és az ottani életet – erre utalnak a következő szavak: „hogyméltóknak szívetek mámorban és részegségben és életgondokban” (34. vers). Ha egy léggömb meg van kötve, nem tud fölfele szállni. Összefoglalva tehát a Lukács 21,36 az első és a második értelmezési iskola érveit is megcáfolja.

A második irányzat ugyan egyéb érveket is felhozhat még, például, hogy (1) az elragadtatás nem függ a hívő magatartásától – válaszképpen azonban feltehetjük a kérdést, hogy bárki komolyan gondolja-e, hogy a paráznaágyban fekvő, hústesti hívő is el fog ragadtatni? Vagy, hogy (2) a „mindezekből” nem a nagy nyomorúságra, hanem a 34. versben felsorolt mámorra, részegségre és az élet gondjaira vonatkozik? Válaszképpen azonban meg kell jegyeznünk, hogy a 36. vers így szól: „mindezekből (...) amik következni fognak” – míg a mámor, részegség (tobzódás) és az életgondok a mostani, jelenvaló élethez tartoznak. Ezért figyelmeztet minket arra a „vigyázatok”, hogy ne tévelyedjünk el az effélék cselekvése által.

C. További bizonyítékok:

(1) Ha a Máté 24,42-t az 1Thesszalonika 5,2.4-gyel együtt olvassuk, nyilvánvalóan kitűnik, hogy *legalább két elragadtatásról van szó*: vegyük észre ugyanis, hogy az első igeszakasz a nyomorúság előtti elragadtatásról beszél, hiszen az embernek vigyáznia kell, mert nem tudhatja, mikor jön el az Úr; míg a második igeszakasz a nyomorúság utáni elragadtatásra utal, mivel tudható, hogy az Úr napja mikor jön el.

(2) Különbözik a hely is, ahová elragadtatnak az emberek. A Jelenések 7,15-ben „Isten királyi székéhez”, a Lukács 21,36-nál „az embernek Fia elé állíttatni”, az 1Thesszalonika 4,17 pedig azt mondja, hogy „a levegőbe”. Ezek az eltérések azt mutatják, hogy nem fog az összes hívő egyszerre, egy időben elragadtatni.

(3) A Márk 13 azt mondja, „De arról a napról és arról az óráról senki nem tud, sem a mennybeli angyalok, sem a Fiú, csak az Atya” (32. vers). Krisztus eljövételének napja tehát nem ismert. Az 1Thesszalonika 4 azonban kijelenti, hogy „Mert maga az Úr parancsszóval, arkangyal kiáltásával és Isten harsonájával leszáll az égből” (16. vers). Ebből a második szakaszból tudjuk, hogy Krisztus a hetedik harsonaszó után fog megjelenni. Ezért tehát az első igeszakasz a nyomorúság előtti, míg a második a nyomorúság utáni elragadtatásra vonatkozik.

VI. A két részletben történő elragadtatással kapcsolatos kérdések és válaszok:

A. Egyesek szerint a gyülekezet elragadtatását nem lehet kettéválasztani, mivel a Krisztus teste sem szétválasztható. Válaszképpen meg kell jegyeznünk, hogy a test olyan hasonlat, mely az egyazon életet

jelképezi. Ha a testet szó szerint vesszük, az már ma is több részre szakadt, hiszen az Úr most a mennyben van, Pál már meghalt, mi most élünk a földön, egyes hívők pedig még meg sem születtek.

B. Mások azzal érvelnek, hogy az elragadtatás a megváltás része, és mivel a megváltás kegyelemalapú, az elragadtatás sem alapulhat arra, hogy méltó-e rá valaki. Vegyük észre azonban, hogy míg az elváltóság (lásd 1Kor 15,51-52) valóban kegyelem szerint történik, az elvitelre (elragadtatásra) cselekedetek alapján kerül sor.

C. Egyesek azt kérdezik, nem kegyetlen dolog-e elvenni a reményt a gyülekezettől? Erre a válaszuk az, hogy az Ige nem kecsegtet ilyen hamis reménnyel; ezért pedig jobb, ha figyelmeztetjük az embereket erre a tényre.

D. Az 1Korinthus 15,23, vetik ellen egyesek, csak annyit említ, hogy „akik a Krisztuséi”, és semmi nem áll ott a cselekedetekről. Ne feledjük azonban, hogy ez az igevers nem az elragadtatásról beszél, hanem a feltámadásról.

E. Mivel az elhunytak nem mennek át a nagy nyomorúságon, nem lenne igazságtalan az élőkkel szemben, hogy nekik meg át kell menniük rajta? Az igazságos Isten igazságtalan lenne ebben a tekintetben? Válaszképp hadd mondjam el, hogy nekünk is van mitől tartanunk; hiszen az ezeréves királyság során minden egyes hívő (ideértve mindazokat is, akik a nagy nyomorúság előtt haltak meg) a Krisztus ítélőszéke következtében aszerint, amit ki-ki e testben cselekedett, megkapja akár a jót, akár a rosszat (2Kor 5,10).

F. Mivel az 1Korinthus 15,50-52 („mindnyájan ugyan nem hunyunk el; de mindnyájan elváltozunk”) a „mindnyájan” szót használja, ez bizonyosan az egész testre utal. Igen, a „mindnyájan” alatt itt valóban az egész testet érti, de nem ugyanabban az időpontban. Például mindnyájan meghalunk, de nyilvánvalóan nem mindannyian ugyanazon a napon.

G. Mások azzal érvelnek, hogy a Biblia különbséget tesz a búza és a konkoly között, de búza és búza között nem – következésképp az összes búzának el kell ragadtatnia. Válaszképpen jegyezzük meg, hogy a búza érése sem egyszerre történik. Van tehát a zsenge, és van a későbbi aratás.

H. Némelyek azt hozzák föl érvként, hogy az 1Thesszalonika 4,15 szerint az élők „semmiképpen nem előzik meg az elhunytakat”. A halottak a hetedik harsonaszóra támadnak föl; időrendileg tehát az elragadtatás a nyomorúság után történik. Ha van első elragadtatás, akkor arra a halottak föltámadása előtt kell sorra kerülnie. Ez a vers azonban határozottan azt mondja, „semmiképpen”, akkor hogyan történhet kétszer az elragadtatás? Hadd mondjam el válaszképpen, hogy a 15. és a 17. versben egyaránt igen drága és jelentőségteljes a „mi, élők, akik megmaradunk” kitételre bukanni. Élőnek lenni nyilvánvalóan azt jelenti, hogy a földön maradni, miért van akkor ez a szükségtelennek látszó ismétlés? Azért, mert ez arra utal, hogy vannak emberek, akik bár élők, de már előrementek (azaz elragadtattak), és ezért nincsenek többé a földön. Vajon Pál azok közé sorolta volna magát, akik élők és a földön maradtak? Egyáltalán nem. Azért mondja úgy, hogy „mi”, mert az írás pillanatában beszél. Ennek bizonyítéka pedig az, hogy mivel Pál ma már nem él, nem számítható azok közé, akik a földön maradnak.

Összefoglalva, következtetésünk mindezekkel kapcsolatban az, hogy a harmadik értelmezési irányzat látszik a helyesnek – azaz, hogy a hívők egy csoportja a nyomorúság előtt ragadtatik el, míg a másik csoport át fog menni a nyomorúságon, és csak utána ragadtatik el.